

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲ

ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ, ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਦੇ ਸਾਮਨੇ

ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਐਂਡ ਸਨਜ਼, ਲਿਮਿਟਡ, ਜਵਾਬਦੇਹ

1953 ਦੀ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 31

ਸਾਲਸੀ ਸਮਝੌਤਾ--ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਅਤੇ ਵਧਾਉਣ ਵਿਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਵਾਦ--ਅਜਿਹੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਤੇ ਵਾਧੇ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪ੍ਰਬੰਧ--ਦਰਾਂ ਵਿਚ ਵਾਧੇ ਦੀ ਉਮੀਦ ਵਿਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪਲਾਈ--ਦਰਾਂ ਵਿਚ ਸੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ--ਦਾਅਵਾ ਦਰਾਂ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ--ਕੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਵਾਦ।

ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਘਿਓ ਦੀ ਖ਼ਰੀਦ ਅਤੇ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦਾ ਇੱਕ ਏਜੰਟ ਸੀ ਜਿਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੁਝ ਦਰਾਂ ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਜੰਗ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਤਾਂ ਸਲਾਇਡ ਸਕੇਲ

ਦੇ ਨਵੇਂ ਰੇਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਇੱਕ ਸਾਲ ਬਾਅਦ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਰਵੀਜਨ ਲਈ ਅਤੇ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਬਣਾਇਆ। ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਇਹ ਦੇਸ਼ ਲਾਉਂਦਿਆਂ ਸਪਲਾਈ ਕਰਨਾ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਵੱਲੋਂ ਰੇਟ ਵਧਾਉਣ ਦਾ ਭਰੋਸਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਦ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਵਿਚ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਦਾਅਵਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ 1942 ਤੋਂ ਉਹ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਰੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਦੇ ਭਰੋਸੇ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਠੇਕੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਘਿਓ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ 691,600-4-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ

ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਠੇਕੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਪਏ ਸਮੇਂ ਦੌਰਾਨ ਠੇਕੇਦਾਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀ, ਇਥੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਾ ਕੇ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ (arbitration) ਨਾਲ ਬਦਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਨਿਰੋਧਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਨ ਦਾਅਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਝਗੜਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਪਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਦ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਹੇਮੈਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਾਰਵਿਨ ਲਿਮਿਟਡ ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ।

ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਖੇਸਲਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੇ ਖੰਡ 10 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਪੀਲ, ਮਿਤੀ 6 ਮਈ 1953 ਨੂੰ ਐਫ.ਏ.ਓ. 68,ਆਫ 1952 ਵਿੱਚ, ਯੂਨੀਅਨ ਆਫ ਇੰਡੀਆ ਰਾਹੀਂ ਭਾਰਤ ਦੀ ਕੇਂਦਰੀ ਖੁਰਾਕ ਮੰਤਰਾਲਾ, ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ, ਨਿਊ

ਦਿੱਲੀ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਸ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ, ਕਸ਼ਮੀਰੀ ਗੇਟ, ਦਿੱਲੀ, ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ ਬਦਲਿਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ 6 ਮਾਰਚ 1952 ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸਬ-ਜੱਜ, ਫਸਟ ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ, ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੀ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਲਾਗਤ ਨਾਲ ਬਹਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਐਮ.ਸੀ.ਸੇਤਲਵਾੜ, ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ, ਅਤੇ ਬਿਸ਼ੰਬਰ ਦਿਆਲ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ।

ਏ. ਐਨ. ਗਰੇਵਰ ਅਤੇ ਡੀ. ਕੇ. ਕਪੂਰ, ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਲਈ।

ਜੱਜਮੈਂਟ

ਫਾਲਸ਼ੋ, ਜੇ. ਇਹ ਭਾਰਤ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਪਕ - ਖੇਸਲਾ, ਜੇ. ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਇੱਕ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰਕੇ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ। 3 ਮਈ 1937 ਨੂੰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਫਰਮ, ਮੈਸਰਜ਼ ਅਲੋਪੀ ਪਰਸ਼ਾਦ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼, ਲਿਮਟਿਡ, ਦਿੱਲੀ ਨੇ ਆਰਮੀ ਲਈ ਘਿਓ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਲਈ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਖਰੀਦ ਏਜੰਟ ਬਣਨ ਲਈ ਕੌਸਲ ਵਿੱਚ ਭਾਰਤ ਦੇ ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਨਾਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਤਹਿਤ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਘਿਉ ਖਰੀਦਣ, ਪੈਕਿੰਗ ਅਤੇ ਢੋਆ-ਢੁਆਈ ਕਰਨ 'ਤੇ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਅਸਲ ਖਰਚਿਆਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਤਿੰਨ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਖਾਤਿਆਂ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੇਰਵਾ ਹੈ। ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਰੁਪਿਆ, ਇੱਕ ਅੰਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਇੱਕ ਸੌ ਪੈਂਡ ਘੀ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਓਵਰਹੈੱਡ (ਮੁੰਡੀ) ਖਰਚੇ ਧਾਰਾ 13(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ, 14 ਆਨੇ, ਧਾਰਾ 14(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਥਾਪਨਾ ਖਰਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਘਿਓ ਦੇ ਛੇ ਪਾਈ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਵਜੋਂ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਘਿਉ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਸਿਰਫ ਆਰਡੀਨੇਰੀ ਸਟੈਂਡਿੰਗ ਆਰਮੀ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਮਿਹਨਤ ਅਤੇ ਨਿਵੇਸ਼ ਲਈ ਥੋੜ੍ਹੇ ਜਿਹੇ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਵਾਪਸੀ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਰੇਟ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਘਿਓ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਖਰੀਦੀ ਗਈ, ਪਰ ਜਦੋਂ ਯੁੱਧ ਦੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘਿਓ ਸਮੇਤ ਹਰ ਪੱਖੋਂ ਫੌਜ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵੱਧ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ 20 ਜੂਨ 1942 ਨੂੰ, ਧਿਰਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਪੂਰਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਓਵਰਹੈੱਡ (ਮੁੰਡੀ) ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਇੱਕ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਘਿਓ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਦਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਦਲਾਅ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਸਥਾਪਨਾ ਅਤੇ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਅਦਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਰੇਟਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਿਹਨਤਾਨਾ ਪਹਿਲੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਅੰਨਾ ਚੌਦਾਂ ਪਾਈ ਛੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਦਾ ਪੁਰਾਣਾ ਰੇਟ ਸਿਰਫ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਟਨ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਇਹ ਦਰ ਦੂਜੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਟਨ ਲਈ ਅੱਠ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਅਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਟਨ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਲਈ ਚਾਰ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਬਣਨਾ ਸੀ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਜਾਂ ਮਿਹਨਤਾਨੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਦੀ ਪੁਰਾਣੀ ਦਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਟਨ ਲਈ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੂਜੇ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਟਨ ਲਈ ਅੱਠ ਆਨੇ ਅਤੇ ਦਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਲਈ ਚਾਰ ਆਨੇ ਹੋ ਗਿਆ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸੋਧੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ-

"ਇਹ ਵੀ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ 11 ਸਤੰਬਰ 1940 ਤੋਂ ਏਜੰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਪੁਰਚੇਜ਼ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਘਿਉ ਦੀ ਖਰੀਦ 1940-41 ਲਈ ਰੀਟਿੰਗ ਸੀਜ਼ਨ ਲਈ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਇਹ ਸਮਝੌਤੇ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਲਾਗੂ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸਦੀ ਮੁਦਰਾ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਵਿਸ਼ਾ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁੱਖ ਸਮਝੌਤੇ ਦਾ ਪੂਰਾ ਜ਼ੋਰ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੋਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਜਲਦੀ ਹੀ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ 1942-43 ਦੇ ਘੀ ਸੀਜ਼ਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ ਠੇਕੇ ਦੇ ਰੇਟਾਂ ਵਿੱਚ ਦੁਬਾਰਾ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਅਤੇ 17 ਮਈ 1945, ਨੂੰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਠੇਕਾ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਨੌਂ ਮਹੀਨਿਆਂ ਬਾਅਦ ਮੂਲ 1 ਦੀ ਧਾਰਾ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, 1945 ਦੇ ਅੰਤ ਤੱਕ, ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਮਤਭੇਦਾਂ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਸਾਲਸ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ, ਪਰ ਇਹ ਸਾਲਸੀ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਵਧੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਬਜਾਏ, 16 ਮਈ 1946 ਨੂੰ ਸੰਚਾਲਕ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਲ 1946 ਦੌਰਾਨ ਘਿਓ ਦੀ ਇੱਕ ਮਾਤਰਾ ਪੰਜ ਹਜ਼ਾਰ ਟਨ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੀ ਸਪਲਾਈ 31 ਅਕਤੂਬਰ ਤੱਕ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ, ਜਦੋਂ ਸਮਝੌਤਾ ਖਤਮ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਠੇਕੇਦਾਰ ਅਜੇ ਵੀ ਯੁੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵਿਆਂ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ ਨੂੰ ਅਸਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ। ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਨ.ਨਿਗਮ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ. ਉਸ ਦੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਆਰ.ਬੀ. ਰੰਗੀ ਲਾਲ ਰਿਟਾਇਰਡ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਇਸ ਦੇ ਸਾਲਸ ਵਜੋਂ, ਸਾਲਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਨੁਮਾਨਤ ਸੀ, ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ। ਮੌਖਿਕ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਸੰਸਥਾ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣੀ ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਅਸਥਾਈ ਅਵਾਰਡਾਂ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਸਿੱਟਿਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਸ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਸੌਂਪ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਆਪਣਾ ਅਵਾਰਡ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣਾ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ।

ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਉਸ ਦੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਲਈ, ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਅਪਣਾਈ ਗਈ ਸਥਿਤੀ ਕੀ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਸੱਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਤੀ 20 ਜੂਨ 1942 ਦੇ ਪੂਰਕ ਸਮਝੌਤੇ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ (1) ਕਿ ਇਹ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਸੀ, ਅਤੇ (2) ਉਹ ਅਧਿਕਾਰੀ ਜਿਸ ਨੇ ਇਸ ਸਮਝੌਤੇ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਗਵਰਨਰ-ਜਨਰਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਉੱਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਸਮਝੌਤਾ ਰੱਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ 11 ਸਤੰਬਰ 1940 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਘਿਓ ਦੀ ਕੁੱਲ ਮਾਤਰਾ ਲਈ, ਅਸਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਸਮਾਨ ਦਰਾਂ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ। ਜੰਗ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਸਪਲਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਮਾਤਰਾ ਵਿਚ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਾਧਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਰੇਟ ਅਤੇ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਵਿਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀਆਂ ਦਰਾਂ ਵਿਚ ਅੰਤਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਰੁਪਏ 23,08,372-8-0 ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਸਾਲਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਬਿਆਨ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਅਨੁਸੂਚੀ A ਵਿੱਚ ਵਿਸਥਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਬਦਲ ਵਜੋਂ ਉਸਨੇ ਦਾਅਵਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜੋ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸੀ ਕਿ 1942 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਹ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਤਹਿਤ ਘਿਓ ਦੀ ਸਪਲਾਈ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ। ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਫਸਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਭਰੋਸਾ ਦੇਣ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕਿ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਸਿਰ ਸੋਧਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਸ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਦਰਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ 6,91,600-4-0 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਲੈਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ।

ਤੀਜਾ ਦਾਅਵਾ ਜੋ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ C ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ, 14,47,204-6-3 ਰੁਪਏ ਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਓਵਰ-ਹੈਂਡ (ਮੰਡੀ) ਖਰਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਰੁਪਏ ਇੱਕ ਆਨਾ ਪ੍ਰਤੀ ਸੌ ਪੈਂਡ ਘਿਓ ਦੇ ਹਿਸਾਬ ਨਾਲ ਸਥਿਰ ਰਿਹਾ, ਅਤੇ ਪੂਰਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਬਦਲਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਧੇ ਹੋਏ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ।

ਅੰਤ ਵਿੱਚ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸਡਿਊਲ ਡੀ ਵਿੱਚ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਚੌਥਾ ਦਾਅਵਾ 2,41,235 ਰੁਪਏ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਸਰਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 1,09,824-3-0 ਰੁਪਏ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਪਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਡਿਟੇਲ ਜਵਾਬੀ ਦਾਅਵਾ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਇੱਕ ਅਨੁਸੂਚੀ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ ਸਾਲਸ ਨੇ 15 ਮੁੱਦੇ ਤੈਅ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਗੌਰਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕਿਤੇ ਵੀ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਸਾਲਸੀ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ

ਕੋਈ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਕੇਸ 13 ਅਗਸਤ 1950 ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ, ਤਾਂ ਉਸਨੇ 16 ਅਤੇ 17 ਸਤੰਬਰ ਦੀਆਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਹੋਣੀ ਸੀ, ਪਰ ਜ਼ਾਹਰ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਤਾਰੀਖਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਉਸ ਦੇ ਸਾਮਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ 23 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਤੋਂ ਇਸ ਗੱਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਧਿਐਨ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਅਸਲ ਨੁਕਤਾ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਰੁਪਏ 23,00,000 (ਅਨੁਸੂਚੀ ਏ) ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਾਵਾ ਸੀ ਕਿ ਪੂਰਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੋਰ ਦੋ ਵੱਡੀਆਂ ਆਈਟਮਾਂ (ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਅਤੇ ਸੀ) ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਦਾਅਵੇ ਅਸਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸਮਝੌਤੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ 23 ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਧਾਰਾਂ ਬਾਰੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਲੜੀ ਰੱਖਣ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਾਇਆ ਜਿਸ 'ਤੇ ਇਹ ਦੋ ਰਕਮਾਂ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਅਤੇ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਖੋਜੀ ਜਿਰਾਹ ਵਜੋਂ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਦਾਅਵੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੁਆਂਟਮ ਮਰੂਟ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਅਤੇ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 322 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਸਨ ਅਤੇ ਖੁਦ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ 'ਤੇ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਅਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਆਖਰਕਾਰ ਇਹ ਕਹਿਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 14.00.000 ਰੁਪਏ (ਅਨੁਸੂਚੀ C) ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਹੋਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 222 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੋਵੇਗੀ। ਦਲੀਲਾਂ (ਬਹਿਸ) 24 ਨੂੰ ਸਤੰਬਰ ਨੂੰ ਸੁਣੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਸਿਰਫ ਸਵੇਰ ਦੇ 11.40 ਵਜੇ ਤੱਕ। ਅਤੇ ਇਹ ਜਲਦੀ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਗਵਰਨਮੈਂਟ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸੇ ਦਿਨ ਸ਼ਾਮ 4.50 ਵਜੇ ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਪੱਤਰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦਾ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਪਣੇ ਕਲਾਇੰਟ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕਾਫੀ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਅਗਲੀ ਸੁਣਵਾਈ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਕਿ ਕੇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਗੁਣਾ ਵਿੱਚ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੇ ਸ੍ਰੀ ਅੱਛਰੂ ਰਾਮ ਨੇ ਨੀਚੇ ਲਿਖਿਆ ਹੁਕਮ ਦਰਜ ਕੀਤਾ।

"ਸ਼ਾਮ 450 ਵਜੇ ਸਪੈਸ਼ਲ ਮੈਜਿਸਟਰ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਚਾਰੀ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਸਵੇਰ ਵਕਤ 11.40 ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿ ਮੈਂ ਉਦੋਂ ਹੀ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਡਿਕਟੇਟ ਕਰਨ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਕਲਾਇੰਟ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਮਿਸਟਰ ਚਾਰਟ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ, ਕੀ ਮੇਰਾ ਕੀ ਡਿਕਟੇਟ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮੈਂ 1 ਵਜੇ ਤੱਕ ਅਵਾਰਡ ਲਿਖਣਾ ਪੂਰਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ।

ਮੈਂ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਚਾਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਹੈਰਾਨ ਹਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਇਨਸਾਫ਼ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਕੇਸ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੇਣ ਲਈ ਪੂਰਾ ਵਿਥਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਹਿਸ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੇ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਕਲਾਇੰਟ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪੂਰੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਚਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪੱਤਰ ਦੇ ਪੈਰਾ 1 ਵਿੱਚ ਵਰਨਣ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੱਲ੍ਹ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਵਾਂਗਾ, ਜਿਸਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਹਿਮਤੀ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਆਧਾਰ ਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਇਸ ਆਪਣੀ ਦੇਵਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਜੇਕਰ ਮੈਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਲਈ ਦਾਅਵਾ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਦੇ ਅੰਦਰ ਸੀ।

ਮਿਸਟਰ ਚਾਰੀ ਨੇ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਪੂਰੀ ਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ, ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਂ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਦਾਅਵਾ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਹ ਮੰਨ ਕੇ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਦੁਆਰਾ ਮੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਨ।

ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਮਿਸਟਰ ਚਾਰੀ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸਾਲਸ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੁਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਮੇਰਾ ਆਪਣਾ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ, ਮੈਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਉਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨਾ ਸਮੇਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜੀ ਬਰਬਾਦੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਸ੍ਰੀ ਚਾਰੀ ਆਪ ਵੀ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਂਝੇ ਕਰਨ ਲਈ ਭਰੇ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਲਈ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਮੈਂ ਚਾਰੀ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਮੇਰੇ ਲਈ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਕਰਨਾ ਸੀ ਨਾ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਵਕੀਲ ਲਈ।

ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਬੇਤੁਕੀ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਮਨਘੜਤ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਇਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।"

ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਖੁਦ 27 ਸਤੰਬਰ 1950 ਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਕਨਟਰੈਕਟਰ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਵੱਖ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਵਾਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਟੋਟੇ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਉਸਨੇ ਅਨੁਸੂਚੀ ਏ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕਲੇਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਅਤੇ ਸੀ ਇੱਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸਨ ਅਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ। ਇਸ ਬਿੰਦੂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਮੁੱਖ ਹਿੱਸੇ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਚੌਥੇ ਦਾਅਵੇ (ਸਡਿਊਲ ਡੀ) ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਵਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੁਆਰਾ ਅਵਾਰਡ ਦਾਇਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਸੰਖੇਪ ਵਿੱਚ ਸਨ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ, ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੁਝ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਨਿਆਂਇਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸਨੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸਨੇ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਅਤੇ ਸੀ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮਾਨਯੋਗ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਨੇ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਪੇਸ਼ਕਾਰੀ ਨੂੰ ਬੇਵਜ੍ਹਾ ਘਟਾਉਣ ਵਿੱਚ ਨਿਆਂਇਕ ਦੁਰਵਿਹਾਰ ਲਈ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਅਨੁਸੂਚੀ B ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ D ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਅੰਪਾਇਰ ਨੂੰ, ਕਦੇ ਵੀ, ਅਨੁਸੂਚੀ C ਵਿੱਚ ਦਾਅਵੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ, ਪਰ ਉਸਦੀ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖੇਸਲਾ, ਜੋ ਦੁਆਰਾ, ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਮਾਨਯੋਗ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਸਨ।

ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣ ਵਾਲਾ ਪਹਿਲਾ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅੰਪਾਇਰ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ B ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਦਾਅਵਾ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਸਮਝੌਤੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਲ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਓਵਰਹੈਂਡ (ਮੰਡੀ) ਖਰਚਿਆਂ, ਸਥਾਪਨਾ ਖਰਚਿਆਂ ਅਤੇ ਸੰਕਟਕਾਲਾਂ, ਅਤੇ ਖਰੀਦਦਾਰ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਲਈ ਕੁਝ ਫਲੈਟ ਦਰਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਦੋ ਬਾਅਦ ਦੀਆਂ ਦਰਾਂ ਨੂੰ 1942 ਵਿੱਚ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਆਪਸੀ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਦਰਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਵਿਵਸਥਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 1942 ਵਿਚ ਸਪਲੀਮੈਂਟਰੀ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ, ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਦਰਾਂ ਵਿਚ ਸੋਧ ਲਈ ਦਬਾਅ ਬਣਾਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਗੱਲਬਾਤ ਹੋਈ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਦੌਰਾਨ ਕੋਈ ਸਮਝੌਤਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਠੇਕੇ ਦੇ ਬਕਾਇਆ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਠੇਕੇਦਾਰ ਨੇ ਪੂਰਕ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਅਧੀਨ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਲਈ ਇੱਕ ਸਮਾਂ ਸੀਮਾ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਖਾਸ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਵਾਦ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਭਾਵੇਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਅਜਿਹੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਮੇਰੇ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪੂਰਵ-ਅਨੁਮਾਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਮਾਨ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਲੰਬਿਤ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ

ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਉਹੀ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਪ੍ਰੰਤੂ ਇਹ ਉਸ ਵਕਤ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਉੱਠਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਸਮਾਪਤੀ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਖਾਤਿਆਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਸਰਲਤਾ ਨਾਲ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਰਤਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੋਨਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ । ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਆਪਸੀ ਸਮਝੌਤੇ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਪਰਿਵਰਤਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਅਸੰਭਵ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲਾ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਅਜਿਹਾ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਲੰਮੀ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਾਇਦ ਹੀ ਲੋੜ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਤੰਗ ਵਿਆਖਿਆ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਥਾਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਾਕਾਂਸ਼ "ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ" ਜਾਂ "ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋਏ"। ਹੇਮੈਨ ਅਤੇ ਇਕ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਡਾਰਵਿੰਸ, ਲਿਮਟਿਡ ਵਿਚ, ਹਾਊਸ ਆਫ਼ ਲਾਰਡਜ਼ ਨੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿਚ ਇਕ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ "ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ" ਜਾਂ "ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ" ਕੋਈ ਵੀ ਅੰਤਰ ਜਾਂ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜਾਂ "ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ" ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਧਿਰਾਂ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਨ ਕਿ ਉਹ

ਇੱਕ ਬਾਈਡਿੰਗ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਏ ਹਨ, ਧਾਰਾ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗੀ ਭਾਵੇਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇ ਕਿ ਹਾਲਾਤ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਹਨ, ਭਾਵੇਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਅੰਸ਼ਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ। ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਾਰੀਆਂ ਅਗਲੀਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਡਿਸਚਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਦੂਜੀ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨਾ, ਜਾਂ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ, ਵਿਵਾਦ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਧਾਰਾ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਲਈ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਸਵਾਲ ਜੇ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਸਾਲਸ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਦੇਖਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਕਿਵੇਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਦਾ ਦਾਅਵਾ, ਜਿਸ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਖੁਦ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ, ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਾਲਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ।

ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮਾਨਯੋਗ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਹਮਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਵਿੱਤ ਅਤੇ ਓਵਰਹੈਂਡ (ਮੰਡੀ) ਖਰਚਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵਾਧੇ ਲਈ ਅਨੁਸੂਚੀ ਸੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਸਹੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਖਾਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਯਾਦ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਦੂਜੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਸਿਰਲੇਖ ਅਧੀਨ ਦਰਾਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਭਿੰਨ-ਭਿੰਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਸਲਾਈਡਿੰਗ ਸਕੇਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਸ ਰਕਮ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਹੁਣ ਵੀ ਕੰਟਰੈਕਟ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 222 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਏਜੰਟ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਇਗੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਿੰਸੀਪਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਖਰਚੇ ਗਏ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੇ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਸਿਰੇ ਤੋਂ ਸਾਲਸੀ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਰਾਏ ਜ਼ਾਹਰ ਨਾ ਕਰਨ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਨਵੇਂ ਆਰਬਿਟਰੇਟਰਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਕਿ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦਾ ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸਦੇ ਗੁਣਾਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਗੇ।

ਦਲੀਲ ਦੇ ਅੰਤਮ ਪੜਾਅ ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਅਸੀਂ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਅਨੁਸੂਚੀ ਬੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਾਅਵਾ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਵਿਵਾਦ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਣਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਸਾਨੂੰ ਕੋਰਸ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੁਰਸਕਾਰ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਤਾਜ਼ਾ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨ ਦਾ, ਪਰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਖਾਸ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਗੁਣਾਂ

'ਤੇ ਅੰਪਾਇਰ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਅਵਾਰਡ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਲਈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਪਹਿਲੂ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਅਤੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਨੇ ਠੇਕੇਦਾਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਅੰਪਾਇਰ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੁਰਸਕਾਰ ਦੀ ਡਿਕਟੇਸ਼ਨ ਉਸੇ ਦਿਨ ਪੂਰੀ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਦਿਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਕ-ਦੋ ਘੰਟੇ ਤਕ ਬਹਿਸ ਸੁਣੀ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣਾ ਪੱਖ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੌਕੇ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੋਵੇ। ਜਦੋਂ ਕਿਉਂਕਿ ਅਵਾਰਡ ਖੁਦ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ 'ਤੇ 27 ਸਤੰਬਰ ਤੱਕ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਇਹ ਤੱਥ ਕਿ ਉਹ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁੱਖ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗਲਤ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਸੀ ਕਿ ਉਸਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸਰਕਾਰ ਦੇ ਪੱਖ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਣ-ਸੁਓ ਮੋਟੂ ਲਿਆ ਸੀ, ਮੈਂ ਉਸਨੂੰ ਕੇਸ ਵਾਪਸ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਰਕਾਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੇ ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਦਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਖ਼ਤ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਤਰਕ ਹੈ। ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ। ਵਕੀਲ ਦੀ ਫੀਸ ਰੁ. 250 ਹੈ।

ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ.-ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਚਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Authenticated/vetted by: Kirna Devi Translator